

на Министерството на народното просвѣщение. Последният му книга е томъ първи отъ неговитѣ съчинения, въ които влизатъ: „По Ртмания“, Гергъвденска приказка“, „Блуждаещи огньве“ и „Джбенски легенди“.

Повестъта „По руманя“ писана въ Елена презъ 1898 г., е една чаровна пѣсень, за ония опонителни нощи предъ жетва, когато мълчанието на вечерния покой разтапя душитѣ ни, слива ги съ млечния пжтъ, по който сѣнжитѣ ни отиѣватъ въ небеснитѣ селения — тамъ дето всичко е като въ божествена приказка... Тогава ние се откъсваме отъ битието и потъваме въ върховната промисълъ на тсореца — небесната майка на вселената, за смисъла на живота, за онова което не се разбира съ думи, а се долавя само съ неизразимитѣ чувства на вѣра и любовъ.

— Защото небето напомня за Бога, земята — човѣка!

Тая повесть е молитва въ полунощней часъ, въ който по интуиция прозираме, колко е могъщъ твореца, и колко е нищожень предъ него човѣка.

Въ мълчанието на нощта, устнитѣ безмълвно се затварятъ, а отъ сърцето и очитѣ ни избликватъ най-искренитѣ помисли, и виждаме мълчаливата и безметежна красота на майката привода. Красотата на ширналото се поле съ тѣжкитѣ златни класове, надъ които луната шепне благословенитѣ жетвни думи на Създателя, и свѣтулкитѣ като малки крилати звезди целуватъ класоветѣ и пакъ отлитавъ нагоре по млечния пжтъ, изпращани отъ свѣтливата пѣсень на безгриженъ щурець...

Тогава Исмаилъ бегъ и Горанъ Горняка — две гранки на два чужди народи по вѣра и езикъ. съ една нестихваща вражда отъ вѣкове, почувствуваха творческата мощъ на Бога, който слѣ помислитѣ имъ въ една — душата на човѣкъ.

И въсредъ тая благодать на майката земя, засипана съ златни класове надъ които грѣе едно слънце сякажъ поставено отъ Бога да бди надъ равното Загоре, се носи на волностъ една идилична любовъ, волна като полска чучулига. На тази любовъ спиратъ замечтани погледи Исмаилъ бегъ и Горняка, сякашъ заслушани въ хубаво, жила приказка, омайна като детски съиъ и чаровна ктоса пѣсень, слушана отъ далечъ. Тая при-